

dret dette høje Ting til at gøre saa faa Forandringer i det foreliggende Forslag som muligt. Under disse Omstændigheder er der Grund til at vente, at vi nu maatte kunne naa til en Toldrevision, og jeg tror, Befolkningen vilde opfatte det som et be- drøveligt Udtryk for Magtesløshed i den danske Rigsdag, dersom man ikke denne Gang skulde komme til et Resultat. Jeg vil haabe, det vil lykkes.

Estrup: Jeg har ikke begæret Ordet for at give yderligere Bidrag til Forhandlingen om det foreliggende Lovforslag, hverken om de store Principper, der ligge til Grund derfor, og end mindre om de enkelte Bestemmelser i Forslaget. Jeg har kun begæret Ordet, fordi jeg har Grund til at antage, at en Bemærkning, som jeg fremkom med, da jeg den første Forhandlingsdag havde Ordet, er bleven misforstaaet, hvor jeg ikke ønskede den misforstaaet. Det, jeg sigter til, er, at jeg den Gang udtalte, at efter min Formening vare Udsigterne til at komme til et Resultat, et positivt Resultat ved Forhandlingerne om Toldrevisionen, ikke uvæsentlig formindskede ved Regeringens Holdning i den forrige Samling derved, at Regeringen, før Sagen havde foreligget her i dette Ting, i vidt Maal havde fraveget sit eget Forslag og paa visse Punkter havde sluttet sig til, hvad Folketinget vedtog, særlig med Hensyn til Beskyttelsen for Industrien. Dette er, saa vidt jeg har kunnet forstaa, blevet opfattet som et Angreb paa den forrige Regering, som møntet paa at ville angribe den forrige Regering, medens Betydningen af Udtalelsen, Meningen med Udtalelsen fra min Side, har været en anden.

Den højtærede Konseilspræsidents Udtalelse, der omtrent gik i den Retning, at man maatte ønske at have en Regering, der havde Vilje og Kraft til at træde ledende op — det var vist ikke Ordene, men Meningen — slutter jeg mig selvfølgelig fuldstændig til. Men man maa jo erindre, at den forrige Regering stadig har hævdet som et Hovedformaal for sig ved Mægling mellem de to Ting at bringe de to Tings modstaaende Anskuelse sammen og føre positive Resultater frem, og jeg tror altsaa, at det er berettiget at sige, at en saadan Mægling mellem de to Ting ikke blev effektueret af den foregaaende Regering. Der kan selvfølgelig ikke være Tale om Mægling mellem to Parter, førend begge Parter Standpunkt er givet. Jeg mener, at der er tabt en

Chance for at komme til Overensstemmelse derved, at denne Mægling mellem de to Parter egen Opfattelse af Sagen ikke er kommen til Stede. Vil man betragte Regeringens Fravigelse af sit eget Forslag og Tilslutning til det andet Tings Beslutning som en Mægling, ja saa vil jeg tilstaa, at det stemmer ikke med mit Begreb om en Mægling, thi uheldigt vil det jo i hvert Tilfælde være, naar en Mægler straks paa det første Skridt giver fuld Tilslutning til den ene af de Parter, han var Mægler imellem, paa Punkter, om hvilke det er givet i Forvejen, at der maa være væsentlige Uoverensstemmelser mellem de to Parter. Det er dette, som jeg sigtede til med mit Udtryk, og som jeg troede at have accentueret ved at sige: „Før Sagen havde foreligget her i dette Ting“.

Nu kan man sige, at saa vilde det jo kun være et Angreb paa den tidligere Regering uden nogen Betydning i Øjeblikket, men det er det jo paa ingen Maade. Følgen af dette Skridt fra den foregaaende Regering kan man i alt Fald befrygte vil være den, at Vanskeligheden fremkommer, naar de to modsatte Skøn staa lige over for hinanden. Den ærede Konseilspræsident har jo nemlig atter fuldstændig Ret deri, at saa snart man kommer ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan fravige det nuværende, vil det paa de fleste Punkter komme til at bero paa et Skøn. Naar Spørgsmaalet altsaa kommer til at foreligge paa Sagens videre Gang, og de to Skøn staa vidt fra hinanden, saa er det, at jeg befrygter, at den Tilslutning, som den forrige Regering, hvad den industrielle Beskyttelse angaar, netop paa de allervanskeligste Punkter har givet Folketingets Vedtagelse, som den foreligger her, vil gøre det mindre sandsynligt, at det andet Ting med denne Regerings Tilslutning vil kunne mødes med dette Tings Skøn, og det er jo dog Betingelsen for, at der kommer noget ud af Loven. Dersom min Frygt i saa Henseende skulde vise sig ugrundet, dersom i Virkeligheden det andet Ting trods den Tilslutning, det har faaet fra den forrige Regering med Hensyn til, at den Beskyttelse, det vil indrømme, er tilstrækkelig, alligevel, for at komme Landstinget i Møde, vil fravige denne Beslutning, og min Frygt altsaa viser sig ugrundet, skal det ikke glæde nogen mere end mig. Det er den reelle Betydning for de nu foreliggende Forhandlinger, af den Tilslutning, som Folketingets Vedtagelse saaledes har faaet, at den let kan bevirke — og jeg frygter, at den vil bevirke det —